

JUDITH VON HALLE

Het Onze Vader

Het levende Woord van God

Tweede druk (paperbackeditie) 2025

Halle, Judith von

Het Onze Vader. Het levende Woord van God / Judith von Halle –
Amsterdam: Uitgeverij Cichorei

ISBN 978 90 834865 9 8

NUR 743

Omslagontwerp: Françoise Berserik

Omslagafbeelding: 'Christus en de apostelen op de Olijfberg' (mozaïek,
Ravenna)

Vertaling: Hylcke Brandts Buys

Oorspronkelijke titel: *Das Vaterunser. Das lebendige Wort Gottes*

Oorspronkelijke uitgever: Verlag am Goetheanum, Dornach 2006

Nederlandse rechten: Uitgeverij Cichorei, Amsterdam 2025

www.uitgeverijcichorei.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
de uitgever.

*No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint,
microfilm or any other means, without written permission from the
publisher.*

BIJDAGEN TOT INZICHT
IN DE CHRISTUSGEBEURTENIS
DEEL 1

WOORD VOORAF

Als inleiding op de tekst die nu volgt wil ik een paar vragen beantwoorden die mij regelmatig naar aanleiding van mijn voordrachten of bij studiegesprekken worden gesteld. Deze vragen zijn weliswaar al beantwoord in het voorwoord van mijn eerder verschenen boek met voordrachten onder de titel *Und wäre Er nicht auferstanden...*, maar natuurlijk zal niet elke lezer dit boek kennen of zich de daarin beschreven uiteenzettingen nog herinneren.

Wie de navolgende beschrijvingen in zich opneemt zonder voorbereid te zijn, zal zich bij sommige fragmenten zeker kunnen verbazen over de stijl en de inhoud – wat begrijpelijk is, want met een zekere vanzelfsprekendheid worden historische en bovenzinnelijke feiten beschreven, zonder dat er bronnen worden vermeld.

Daarom zal hier een poging worden gedaan om heel openhartig op te schrijven wat in een gesprek van mens tot mens in een vertrouwelijke en open sfeer veel gemakkelijker doorgegeven kan worden, omdat iemand bij een ontmoeting vanuit de directe beleving een authentieke indruk kan krijgen van degene die de voordracht houdt. De onderstaande toelichtingen, die ingaan op de eerder genoemde

vragen, zijn heel duidelijk geformuleerd. Ik weet dat deze duidelijkheid mij aan de ene kant als onbescheiden kan worden aangerekend, aan de andere kant – en daarom wil ik dat risico nemen – geeft slechts deze duidelijkheid een enigszins bevredigend antwoord op de gestelde vragen.

De hier gegeven uiteenzettingen zijn voortgekomen uit een eigen onafhankelijk geestelijk beleven en beschrijven geen hypothesen of speculaties tenzij er uitdrukkelijk op wordt gewezen dat een definitieve, zelf getoetste uitspraak omtrent een bepaald voorval niet kan worden gedaan.

Niet elke beschrijving is echter afkomstig uit dezelfde bron van kennis. Enerzijds komt het geestelijk beleven neer op een concreet zintuiglijk mee beleven van historische gebeurtenissen rond het keerpunt der tijden. Dit is begonnen als gevolg van de bij mij opgetreden stigmatisatie rond Pasen 2004. Dit mee beleven kan worden gezien als een soort ‘reis in de tijd’, waarbij alle zintuiglijke indrukken zoals wij die in het dagbewustzijn van het hier en nu kunnen hebben, aanwezig zijn – maar dan verplaatst naar een speciale tijd en een speciale plek. Het gaat daarbij dus niet om zogenaamde visioenen of zuiver geestelijke waarnemingen, ook niet om imaginaties, maar om het bewust beleven van wat er feitelijk op aarde is gebeurd. Dit hoeven niet alleen visuele waarnemingen te zijn van personen rond het keerpunt der tijden en hun omgeving, hun cultuur en hun wijze van leven, maar alle zintuigen – zoals die ons tijdens het dagbewustzijn ter beschikking staan – zijn betrokken bij deze waarnemingen. Zo kan bijvoorbeeld ook de taal worden gehoord, de grond

onder de voeten, koude of warmte worden gevoeld.

De tweede bron voor de beschrijvingen is heel anders, maar niet minder authentiek. Het zal bij de uiteenzettingen niet moeilijk zijn te onderscheiden bij welke fragmenten de beschrijving van de historische gebeurtenissen overgaat in een geesteswetenschappelijke zienswijze. Die kan nuchterder, neutraler lijken dan de beschrijvingen die gaan over de zintuiglijke ervaringen rond het keerpunt der tijden, wat in zekere zin ook juist is. Want bij deze tweede bron gaat het om een zo nauwkeurig mogelijke ‘vertaling’ van wat als feit in de geestelijke wereld aanwezig is en is waar te nemen. De geestelijke mens kan intuïties van deze kosmische feiten hebben als hij zijn ik aan de andere kant van de drempel geheel losmaakt van het astrale, zodat hij – dat wil zeggen zijn ik – helemaal objectief wordt. Dergelijke indrukken heeft elk mens tijdens de slaap, maar het lukt hem maar zelden om ze over te hevelen naar het dagbewustzijn. Het is een moeilijke en daarom buitengewoon verantwoordelijke opgave voor iemand om deze objectieve feiten, die zijn ik aan de andere kant van de drempel heeft kunnen opnemen, nu ook om te vormen tot een werkelijk inzicht, dat net zo waarheidsgetrouw is als de eerder aanwezige zuivere waarneming. Telkens weer moet worden nagegaan of de geestelijke waarneming ook werkelijk overeenstemt met de gevonden ‘vertaling’. Als dit onderzoek positief uitvalt, mag de leerling van de geesteswetenschap zich gerechtvaardigd voelen om zijn resultaten van geestelijk inzicht door te geven.

Tegenwoordig hebben steeds meer mensen geestelijke

waarnemingen, bijvoorbeeld op het etherische of het astrale gebied. Toch blijven deze waarnemingen nutteloos als de werkelijke samenhang ervan voor de mens verborgen blijft, en het komt niet zelden voor dat ze zelfs grote verwarring veroorzaken. Iemand kan bijvoorbeeld waarnemingen uit de etherische wereld hebben door onder te duiken in het gebied van de elementenwezens. Maar uitspraken over het elementenrijk kunnen alleen bestaansrecht hebben, kunnen alleen dan werkelijk objectief zijn, als de mens zich boven dat niveau verheft: wanneer hij niet uitsluitend het inzicht-niveau van de elementenwezens deelt, maar zich nog een niveau daarbovenuit verheft, naar een standpunt waarvan hij niet alleen over de aard van de elementenwereld kan berichten, maar inzichten kan hebben over de elementenwereld zelf. Hetzelfde doet zich voor wanneer iemand in een groot water zwemt en daardoor kan beweren dat het water diep en koud is. Maar alleen als hij zich als een vogel in de lucht verheft kan hij pas beoordelen of het bij dit water gaat om een groot meer of misschien zelfs om een zee; pas dan kan hij zien of en waar het water door land wordt begrensd, op welk continent het zich bevindt, enzovoort. Steeds moeten dus de eigen waarnemingen vanuit een hoger standpunt worden bekeken om een oordeel te kunnen geven over de gehele samenhang, waarna ze in steekhoudende begrippen kunnen worden verwoord.

Het is een verworvenheid van de geesteswetenschap dat het ons tegenwoordig mogelijk is onze waarnemingen door middel van een geschoold, helder denken in waarheidsgetrouwe inzichten om te zetten.

Uitspraken die in de volgende beschrijvingen niet gebaseerd zijn op de zintuiglijke gebeurtenissen rond het keerpunt der tijden, ontstonden uit de zojuist genoemde bron van inzicht. Zij zijn behoedzaam en met passende ernst uitgesproken en er werd zeker niet ‘zomaar wat gespeculeerd’. Daardoor kunnen ze zakelijker of onpersoonlijker overkomen dan de andere beschrijvingen. De reden daarvoor is dat het bovenpersoonlijke zoals dat hierboven is beschreven, aan de andere kant van de drempel objectiviteit waarborgt. Toch zijn het authentieke, onafhankelijke spirituele resultaten, en wanneer in de uiteenzettingen niet de eigen inzichten maar die van Rudolf Steiner zijn weergegeven, dan wordt daar met nadruk op gewezen.

Deze tweede manier van geestelijke waarneming is *geen* gevolg van de stigmatisatie. Die was er al vóór de stigmatisatie. Zij is hooguit sinds die tijd versterkt.

Na het verschijnen van mijn voordrachten in boekvorm hebben een paar mensen een exacte verklaring van mijn zogenoemde scholingsweg geëist. Ik heb zeker begrip hiervoor. Maar nog afgezien van de omstandigheid dat het niet mijn intentie was iets hierover in dit boek te zeggen – want ik wilde niet mijn persoonlijke lot centraal stellen, maar met de tot mijn beschikking staande middelen de gebeurtenissen tijdens het leven van Christus op aarde beschrijven – zou een dergelijke ‘constructie-handleiding’ zeer kort uitvallen en vermoedelijk niet zo zijn als deze mensen het zich voorstellen of zouden wensen. De bovengenoemde manier van waarneming was kennelijk als gevolg van vorige levens

tijdens mijn jeugd al aanwezig, zonder dat er in deze incarnatie een lange en moeizame weg, bijvoorbeeld als ascetische kluisenaar, aan vooraf ging. Dit sluit echter een zekere discipline in mijn levensloop als gevolg van het als vanzelfsprekend leven met de geestelijke werkelijkheid in geen geval uit – integendeel. Maar deze discipline of spirituele eerbied is in dit leven eerder een gevolg dan een voorbereiding. Desalniettemin zal een ‘continuïteit van het bewustzijn’ aan de andere kant van de drempel alleen dan mogelijk zijn, als iemand met de grootst mogelijke compassie, en ook met een vermogen tot lijden, de Christusgebeurtenis in zich heeft opgenomen en telkens weer in zich opneemt. Niet alleen met zijn gevoel, maar ook met zijn inzichtkrachten moet hij zich deelnemend, liefdevol, deemoedig en dankbaar wenden tot de geestelijke wereld, tot hij uiteindelijk zelf zo sterk wordt geraakt door deze grootste gebeurtenis in de geschiedenis van de mensheid, dat hij zich als gestigmatiseerd gaat voelen. Dit omdat hij erkent, omdat hij ten diepste ervaart dat het grote offer van de Verlosser ook voor hemzelf is voltrokken, voor hem als eenvoudig schepsel, in wie echter wel de kiem van God ligt.

Zo was de mogelijkheid van een zich bewust inleven in de geestelijke wereld, wat ik hierboven continuïteit van het bewustzijn heb genoemd, al aanwezig voordat de stigmatisering plaatsvond. Toen het mee beleven van de historische gebeurtenissen begon, hoefde het niet alleen maar bij dit mee beleven te blijven, maar de mogelijkheid tot bovenzinnelijke kennis kon worden verbonden met de historische

toedracht. Je zou kunnen zeggen: het gereedschap was er al vóór het te bewerken materiaal er was. Wie een viool wil bouwen moet goed gereedschap hebben en als hij wil gaan zagen, moet hij dat gereedschap al bij de hand hebben en niet dan pas beginnen om het een en ander aan te schaffen. Ook al heeft hij als ruw materiaal het mooiste hout, zonder het juiste gereedschap zal hij daar geen viool van kunnen maken. Zo kan in dit geval de bovenzinnelijke inzichtkracht het goede gereedschap zijn om de spirituele achtergronden van de zintuiglijke verschijnselen, van de historische gebeurtenissen, te doorgronden.

Berlijn, maart 2006

Judith von Halle